LA GÈNESI DE LES GRIFES

LEIDNA

ARAL

Vesna Editanda

La gènesi de les grifes

Leidna Aral

Posseïts pels dimonis de Simtra

Posseïts pels dimonis de Simtra
No us descargolàveu les celles
ni els cabells escorreguts
de tan beure

Hi vèieu
com una morsa
sense dents
s'us escorrien els llavis

(ah)

de tants discursos
apilats entre fems i palla

Posseïts pels dimonis de Simtra
s'us aixecaven el aires prústics.

Amb aquells farbalans

Amb aquells farbalans
que *mai* no van recobrir les eres
ni els sexes arronsats
que no volíeu sentir
ni amb l'enllumenat de tardor

passejàveu oscil.lant els metatarsos tossuts,
càrrega de camàlic panxut, indomable

Ah,
indomable,
- us deien,

I la llengua ensalivada us queia de cop

Compromisos amb bèsties
salvatges que no tenen nom

Compromisos amb bèsties
salvatges que no tenen nom

-I aquest nom
que ostenteu
com una dent d'or-

Recobrir amb calitja
tots els camps,
totes les àries

Recobrir amb els tendons
totes les supefícies de mica,
totes les superfícies de marbre d'òspita

TOTES
les superfícies

- I aquest nom
que ostenteu
com una dent d'or

I les bèsties salvatges que
no tenen nom-

De practicar les corrents

De practicar les corrents
sense càlculs
se'ns han enganxat els llavis
en un rictus
de frare esllanguit
que a l'estiu
s'aixeca la sotana

De practicar les corrents sense càlculs
ens hem aixoplugat
sota quasi totes les ombres,
les més prominents,
les més verges.

Si vous aviez souhaité
de vous rendre un dos unique
vous l'auriez fait

Seulement,
les moustaches
tombantes,
vous avez
pleuré et puis
vous avez dit:

Si je pars, je rentre

Ah,
les moustaches tombantes,
tout le monde applaudit

I coloms i gavines

I coloms i gavines

Va!

Aixequeu les orses,
i no feu una suma
de dits lobulats i becs bífids

Recolliu els calzes esmicolats
espadat avall

Recolliu els enagos
de les vostres maletes
sense tancar,
enganxades de salitre

Va!

Només portàveu les àmfores
sobre els ulls coberts de tel

Només portàveu les àmfores
sobre els ulls coberts de tel

Ens separaven cronos
i ulisses
com cosins d'aigua,
i ens bevíem els bocs
a la salut dels morts,
que eren massa

Massa llaüts
i massa llaüts
retronaven per les voltes
i altre cop
els calzes esmicolats
daltabaix de l'espadat

Paisatge

En un gresol d'escurçons
i aspes obertes
i un zumzeig d'escates
de peixos sense cua

En un gresol -dic-
de coves i simes,
de dia d'estiu,
tancaves els ulls
mentre jo et deixava
una mà inguinal

Les caputxes

Quan pescàveu sense xarxes
i deixàveu córrer
aquells Vents

I no duien caputxes ni
els savis ni els esmorteïts

Llavors vèiem el llautó
de totes les coses
i sabíem
que les petjades eren netes
de calç i de sorra

I deixàvem els mitjons
sense sorgir
i sortíem
de les closques
i ens llençàvem
de cap a l'aigua,
com salzes florits

Closos els finestrons

Closos els finestrons
després la pluja,
com un aire que cau,
com un rusc,
com una roca escapçada,
com un sot d'herbes seques

Closos els finestrons
després la pluja,
com si et palpessin
aquestes mans
sense deixar-te petges
i et sorprengués el grop de migdia
sota el cos d'un far sense ulls

Riureu dels temps

Riureu dels temps esgrogueïts
que deixàveu córrer com aigua sorrenca,
abans de pentinar-vos al matí,
abans d'obrir els queixals
i prometre temples als déus
i recollir ofrenes d'esma

Però les ofrenes no pesaven prou
i s'escrostonaven entre els dits que dúieu,
greixosos d'embalsamar

Riureu dels temps esgrogueïts
perquè us tocarà una Pell
que no té Nom ni Ombra

Una Pell que no té Nom ni Ombra

Una pell que no té nom ni ombra
no es pot recollir als sembrats

Es troba,
com una moneda vella,
com un llibre polsós,
com un aire de fira

Una pell que no té nom ni ombra
no deixa petjades
ni embruteix els ulls
els dies de calitja

Podríeu no creure-hi,
i ho feu.
Però els altres ídols de fang cuit
cosntruïts pels fariseus,
també jeuen escardissats panxa enlaire
sobre un taulell corcat

Aquest joglar que creua els cabells

Aquest joglar que creua els cabells
amb les mans i després,
quan li cau un ull per terra,
s'escridassa amb les orelles esbatanades
no és pas sord

Què hem de fer, Príam,
quan ens dónes per ofici la joglaria
i res més,
i vivim amb l'ai al cor
llençant pilotes a l'aire

Quan Príam buscava

Quan Príam buscava
la seva teleologia absurda
entre els matolls,
no tenia orelles

Ens va enviar un missatger sense ales
amb llamps i trons i fulles seques

Ens va enviar uns ulls de recanvi sense obturador,
uns ulls buits de nina de plàstic

Ens va enviar un zumzeig d'abelles irades
sense mordasses, ni xarxes, ni païdor.

Els plats escardissats

Els plats, escardissats,
jeuen per terra.

Cau un raig i es fa fosc

Només corre la brisa
dels talmúdics

Com creixen les òrbites

Com creixen les òrbites i els diaris arrugats
que tapen les escletxes sota la porta

I els teus dits lluny de la meva carena
i els coixins esventrats abans la tronada

Només espero que la pluja no et bolqui
i que tornis nedant
com una garsa de festa
amb un grapat de sorra a la mà
per oferir-me'n un glop

Tal com creixen les òrbites,
un a un,
els tendons que et recorren
s'han esgrogueït
i els busco sota la terra molla
i em crec les paraules del vent
que són les úniques
que entren fins més enllà.

-No deixeu la sorra
pels desheretats.
Crieu-la com ancians
de sabbat postís-

Tal com creixen les òrbites
i els anysllum
que distancien els equinoccis

Ara,

tot just ara,
que no m'has recobert els pits
amb els nusos dels colzes
i et veia un badall,
reflectit a l'aigua,
sobre una escórpora.

Si considereu alhora

Si considereu alhora
els talls dels parietals tossuts,
sota els espadats,
estesa la sang,
estesos els membres dislocats
en la caiguda

I les despulles

No us oblideu de
vetllar la sang
ni les hores

Havíeu recorregut els mateixos camins

Havíeu recorregut
els mateixos camins
comptades vegades
i sempre crèieu
que us retornarien
a una bifurcació sense ulls

Les línes elèctriques
us recorrien els palmells
No sabíeu girar-vos i
arrancar-vos la pell
i desarticular-vos les vèrtebres

No sabíeu buidar-vos
les ròtules amb una
cullera,
no sabíeu polir-vos
els ossos amb salfumant
i fer-ne làmpares de peu

Amb les falanges
podríeu engatjar
un collaret de diumenges
i amb els tendons
cosir-vos els cordons de les sabates,
flamants, únics.

No sabíeu desintegrar-vos
com un esquelet mil.lenari
al toc d'un dit
distret.

No sabíeu deixar de
mirar els núvols i

creure que només éreu
gas còsmic.

Amb aquest punyal

Amb aquest punyal
clavat al baix ventre,
que gira com un remolí,
d'oest a est, o d'est a oest,
segons on sóc,
no puc doblegar tranquil.lament
genolls i colzes i aixecar-me
a beure un got d'aigua

Amb aquest punyal
clavat al baix ventre
se m'escolen els dies
i em retornen premonicions
que no goso arxivar

Els corcs han fet la seva feina
al capçal del llit,
i hi ha ple d'insectes que
recorren rajols i parets,
insectes d'un zumzeig
esgotador, mòrbid

Un zumzeig que m'apropa
a la mort i alhora
m'exaspera

IV

Com m'exasperaven
aquells passetjos sobre
l'herba mullada,
de matí,
amb el sol com una
estrella remota,
i l'aire gèlid,
i saber que la terra era rodona.

Com m'exasperava
l'asèpsia perfecta
de les esferes
i alhora
els plàstics i llaunes i papers,
i llaunes i papers i plàstics
als racons,
a les clavegueres,
pertot.

Perquè la brutícia
m'evocava les rates
que vindrien
a recorre'ns
quan no tinguéssim més mans
per recollir-la.

V

Amb els palmells de
les mans vas recórrer

-només amb els palmells-

el cos inert, flàccid.

Vas recórrer algun tros
del meu cos que creies
digne

mentre jo et descobria
marques, pigments
saturats, aranyes sota
la pell.

Després, a les tardes,
no creies en Obatalá.

Història dels objectes

Un cop hem delimitat
un a un els objectes
només ens queda
pesar-los,
apamar-los lentament
com si hi passés l'aire
i encara,
deixar-los caure.

Història del temps

Un cop hem escrit
un temps indeleble
però que es remulla
com un paper de tinta
sota la pluja,
només ens queda cridar:
temps, temps, temps

I esperar que ens retorni
l'eco.

Us ho dic amb tota veritat

Quan hagin caigut
totes les línies
amb un pes
de llauna bonyeguda
i un soroll d'estrassa d'òpera,
podrem tocar la pell
de qui ens espera
amb olor de fum,
amb l'olor àcida del fum
i la nit.

Tòpics de llauna per als
constructors de redundància
com formigues en fila
i dies sense nits

Us ho dic amb tota
veritat:
si no plegueu de tant
en tant els cervells i
les orelles,
si no guardeu aquesta vostra
verbàlia blanca per sopar,
el coixí
us vomitarà sobre.

Vau tenir els peus ingràvids

Vau tenir els peus
ingràvids uns segons
només,
abans que els ulls
us mentissin de nou

Els ulls us gotejaven
amb la cadència
de les rieres de tardor,
com si portessin llast

Us enfilàveu als porxos,
amb els dits amb membranes,
i cridàveu als grumets
que havien de descobrir la terra
rera la boira

La boira no apagava
el vostre crit de bèstia
salvatge i el feia retrunyir
sense eco

Les pales seguien girant
Els vostres peus no
tocaven terra perquè

Éreu orfes

No hi ha més colors

No hi ha més colors que
els que s'us entortolliguen
als turmells
com serps de desert

No hi ha més colors
que els que surten
als llibres,
que els que naveguen
pels proscenis

Oradors amb barretina
proclamen un verd
quitrà que s'us enganxa
a les soles

Heu caigut a la trampa

Heu caigut a la trampa
dels lleons esquilats,
exposats com rates
a les vostres visions
de gurús de cautxu

I amb tot,
només amb un ull tapat
podríeu salpar en busca
dels vostres símptomes
color de begònia remullada

Cau un càstig

Cau un càstig de tragèdia
-insospitat-
com una àguila en picat
que us arrenca
i els ulls
i les òrbites

perquè de tots els romboides
que us havien encomanat polir
amb els dits escapçats
i els dors espellifats
heu deixat un angle al sud,
sense identitat,
lleugerament brut.

I a l'àguila que us cau
als ulls
per castigar-vos

(com qualsevol bèstia
que tingués la potestat
d'arrancar-vos els ulls
sense permís)

li falten unes quantes
plomes a l'ala esquerra

Dialèctica de l'Altre
Discurs d'Obertura

I
La bèstia que jeu davant
de l'abeurador,
que no sap quin dia l'esperen
per escorxar-la,
té la dignitat que
no tenen les paraules
que malgastem,
-no per ser,
sinó perquè hem perdut
les ulleres i transitem
com ratpenats,
invocant l'eco dels objectes

II

Tot just ara,
sóc en una presó
amb finestrals d'aigua

El carceller,
que no em parla,
duu sempre
un as a la màniga,
un rectangle retallat
sota la blancor asèptica
d'un puny de sastre

És un carceller
de mitja edat,
marcat
per la llum
de les bombetes.

I jo m'arrauleixo
i em deixo esquitxar
per l'aigua dels finestrals
i per les seves escopinades
brutes de desig

I m'arrauleixo i recordo
que ell és l'únic
que pronuncia el meu nom,
i que només en aquest so
puc reconeixe'm

Tinc un carceller privat
sota el baldaquí
que no sap com dir-me

Mentides

I

A quatre grapes
com en una moviola
desgastada,
penjo dels tres fils
que va escopir fa anys
un déu mediocre.

No em va dibuixar boca
perrquè sabia que les paraules
em sobreeixien de les òrbites
com planetes.

Sabia que les òrbites
regien tots els gests
i que més enllà,
només hi havia una pluja
de corpúsculs encesos

II

Quan aniré a caure
en un espai granulat,
com de mentida,
les paraules m'hauran esgotat
i caminaran al seu pas
com si fossin plenes.

Erosionades, ah sí,
Erosionades pels cops,
pels ganivets,
per les maces
i els baixosventres,
i creuran erigir-se.

I diran com sempre
MENTIDES.

Traieu-vos les túniques

Traieu-vos les túniques
per sobre les espatlles
sense badallar
sense respirar même

Sacaros las túnicas
por encima de los hombros
sin bostezar
sin respirar siquiera

Y se os abrirán
huecos donde sólo
caben cadáveres putrefactos,
cadáveres sin rostro.

Jamás sabréis si ya nunca
tuvieron rostro
si lo dejasteis
desvanecer bajo los pliegues
de esas telas suntuosas
con que os disfrazasteis
pretendiendo que encima
de un trono,
vuestro nombre tenía eco.

Sacaros las túnicas
y los calzones,
todo,
y dejadlo reposar
antes de cocerlo
a fuego lento
como un lechón

Le Fauconnier

On vous appellait
Mr. Le Fauconnier.

Moi, j'étais
le leurre
ou le faucon

Je ne sais pas

El Falconer

Us anomenaven
Monsenyor Falconer

Jo era el lloure
o el falcó

No ho recordo

EPÍLEG

I

Parlem-ne.

Aquells dies en què els escarabats ens arraconàvem contra les parets per no sentir el xiulet del vent contra les nostres carcasses buides de llums. Aquells dies ens queien les pedregades de novembre sobre la closca i anàvem transitant al pas de les hores sense saber si érem eunucs o herois.

Els herois havien desertat, les paraules ens xiulaven com el vent, totes les plantes del cosmos s'havien reunit per foragitar-nos.

Parlem-ne:
Quan deixareu de tancar-nos en un clos de rumiants com si no tinguéssim peus.
Quan deixareu d'invocar el vostre nom de semidéus com si poguéssiu apropiar-vos, no només del cos, no només dels buits, no només de les mirades i les mans i els malucs, sinó també de la matèria grisa que havíem reservat en calaixos des de feia molt de temps.

Parlem-ne:
Quan podreu parlar de ser amos dels vostres parlaments sense ser amos dels altres. Quan podreu obrir les orelles i creure en els sorolls que us arriben com un avís, com un avís tempestuós que no voleu escoltar com si no us hi anés la vida.

Quan podreu deixar de ser amos de les orelles i les carns i les sangs de qui us porta sobre els palmells de les mans espellifades dels esforços, i dels crits enquistats.

Aquells dies en què els escarabats dúiem enquistades les paraules sense remei, sense pòcimes, i ens pesaven les carcasses buides, brutes, enganxifoses de les mentides, dels pretextos, dels murs

esfondrats.

Parlem-ne:
Quan sabreu que no us heu de perdre pels racons del món buscant-vos i no fagocitant, prústics fagocitadors que sou, prústics indemnes.

II

En aquells temps creixien més les ombres de la llum projectada sobre la matèria que no pas nosaltres, que vèiem les aigües com qui busca un oracle i trobàvem pedres, trobàvem rocs escrostonats sense paraula.

En aquells temps ens deixàvem recórrer pel verd enfosquit de totes les eres, quan ningú recollia gra, quan ningú trepitjava l'empedrat sabent que sota hi havia la terra dels nostres ancestres.

En aquells temps, potser desconeixíem els estranys que ens envoltàvem tothora perquè no ens reconeixíem en els nostres miralls d'estrassa, construïts a per fer-nos creure eterns.

No érem eterns perquè havíem perdut les mesures, i també perquè els nostres ossos s'anaven consumint sota la pell, els nostres ossos d'animals salvatges recoberts d'olis, recoberts d'ornaments brillants com la resplendor de les nits.

Els ornaments de la nit no ens retornaven la consciència del buit, necessària per autoenterrar-nos, per construir-nos taüts sense tenir la boca seca.

En aquells temps els taüts eren més llargs que no pas els rastres dels nostres passos sobre les terres, i els nostres passos en cercle ens retornaven sempre allà on els taüts brillaven sota les lluminàries dels temps antics.

En aquells temps érem orfes i els buits i les fal.làcies dels buits ens empenyien com una mà glacial sobre els omòplats, conduint-nos als deserts on morien les bèsties de la sabana.

Als deserts on morien les bèsties de la sabana hi havia un silenci pesat que no sabíem llegir, i perdíem les veus, i perdíem les òrbites.

III

La sang vessada sobre les platges, sobre els camps, sobre els cossos, un fluir continu, dissipat, rònec.

El grinyol de les aspes dels molins, continu sobre la sang, impassible.
El grinyol de les alzines sota el vent, sobre la sang vessada.
Una sirena tristíssima. Un crit.

El xiulet del vent sobre la sang vessada sobre les platges. La taca rogenca que s'escampa dins l'aigua com en un part, lentament, al pas somort de les ones; i sobre la sorra s'escampa la sang, rierols sobre la sorra, canals com budells, com ventres.

La sang vessada sense cap ventre per testimoni. Només la sang com un fluir sotragat, amb la cadència d'una cançó de taverna, d'una cançó de fum i viatges a la fi del món.

La sang vessada sense cap ventre per testimoni, sense cap crit, sense cap gemec, sense cap presència.

La sang omnipresent sobre les platges, sobre els camps, dins les aigües.

IV

Quan us vau aixecar perquè no volíeu jeure mai més sobre el terra rocós, inhòspit, us van assetjar els troncs retorçats dels arbres com una legió assetja el nòmada. I vau baixar els ulls i vau acotar el cap per trobar-vos els peus, i només vau veure l'espadat infinit dels temps i només vau saber que us calia tancar els punys i obrir-los i tancar-los i obrir-los i tancar-los fins que les roques s'haguessin fet de nou.

I les roques es van fer i es van fer les aigües i els animals, que no us reconeixien.
I es van fer els sorolls i les aus i es van fer els murs i les gorges i les valls i no us reconeixien.
I es van fer totes les criatures i els seus descendents i els descendents dels seus descendents i no us reconeixien.

I es van fer les tempestes, i els oracles, i les naus i els camins, i les bèsties de càrrega i els sacs i les àmfores.
I no us reconeixien.

I vau tornar a jeure com jeu un gos ple de puces, capcot, esperant que caigués el dia.
I el dia va caure.

V

Com corrien els bous sobre els sembrats, així vaig veure córrer un home sense ulls, sense crani. Els seus peus eren com pous i les seves mans com salzes. Corria com corre l'aire, sense fer cap fressa. I duia els llavis torçats, i els nassos afilats com agulles.

Com corrien els bous sobre els sembrats, així vaig veure córrer un home.

VI

Potser crèieu que les petjades us ajudarien a trobar el camí de tornada, perquè vèieu els vostres peus poderosos assenyalar la terra sense horitzó, i us crèieu indomables, i us crèieu màgics, però encara no us havien caigut les llunes sobre i les càtrides no havien florit.

Potser crèieu que els vostres ulls eren més densos que els paisatges, i que el vent de tarda no se us enduia els cabells, estesos com una estela rera vostre.

Potser crèieu que els llops que vagaven tots sols no ensumaven el vostre rastre de mort, de putrescència, que us havíeu amagat sota glops d'herbes destil.lades.

Els vostres peus de gegant enfonsaven el fang i la sorra, en feien víctimes per a erigir-hi tòtems sumptuosos.

Els vostres peus de gegant mai, mai, mai no us havien deixat riure i és per això que arrossegàveu la mort lligada amb cordills per tots el camins.

VII

Amb les paraules que us havien llegat els vostres ancestres havíeu construït moltes ciutats i us havíeu vestit amb jaquetes i pantalons i jaquetes i ulleres de conxa i maletes i arribàveu com escarabats en fila, pentinats de diumenge, amb els cranis brillant al capvespre y el grinyol àspid de les vostre soles de goma.

Arribàveu com arriba un fill pròdig que s'autodesigna per rebre herències i sacrificar bèsties en el seu honor, perquè ja no teníeu pares i dins de les vostres maletes de grinyol d'àspid hi dúieu ganivets de carnisser per sacrificar les bèsties en el vostre honor.

Us honrava al capvespre el crani lluent i la inacabable fila que dibuixàveu sobre les ombres, assenyats, disciplinats com llagostes d'aquari. I us honraven els vostres sacrificis que justificàveu amb la veu tènue del fill pròdig que s'autodesigna i que duu ganivets de carnisser dins la maleta perquè ja no té pares que li encenguin una foguera per rostir les bèsties en el seu honor.

Us honraven també les paraules empolsegades que fèieu servir perquè volíeu teixir discursos d'oradors cèlebres sense saber que la pols recobria també les vostres dents afilades i s'us enganxaven els discursos, ornamentats i densos, construïts amb paraules manllevades que no us havíeu preocupat de fregar i plegar i guardar a la vostra maleta com un regal dels vostres ancestres.

Els vostres ancestres, no cal dir-ho, ja no hi eren, i ells mateixos eren pols, però les seves mirades de reüll us perseguien amb desfici, sense parlar-vos, sense cridar-vos, però amb una presència immanent que us recorria l'espinada com una bufada de novembre, i us arronsàveu sota les gabardines i les jaquetes i els pantalons i fèieu grinyolar les vostres soles d'àspid i la vostra mà dreta agafava fort la maleta i la fila que formàveu, impecable, s'apressava sobre les ombres, i el resplendor dels vostres cranis pentinats de diumenge relluïa com l'avís d'una processó fúnebre.

VII

Ah sí, corríeu com llangardaixos foragitats pels vostres errors, feixucs com rocs de calcita lunar. Els vostres errors us dibuixaven un rictus que us treia el temps, us exarreïa fins al moll dels ossos, quan ja havíeu perdut les cues i no podíeu reconèixe-us davant les aigües.

Les aigües fluïen com sempre, sense presses, com sempre deixaven rastres del pas de les bèsties líquides. Com sempre eren impassibles davant les lluminàries i els crits que invadien els aires.

Els crits que invadien els aires eren els de les vostres veus desarticulades, perdudes com els orfes de l'èxode. Cues òrfenes a no saber perquè llampegava sobre els caps dels malaurats.

Desigs de bèsties sense raó. Desigs de bèsties sense crani. Desigs de bèsties, doncs.